

בלבן ושחור

בפאתי בית הקפה ישבה עמו.
שערה הזהב גלש על לחייו ועיניו,
כסה את פניו בזרזיפי זהב של חרף.
ועת תם החבוק
השיבה את קוצות שערה לאחור.
העור הלכן נצבע זה מכבר
בדם של ורד מאהב בנשמת החיים.

ליל פניו השחורים האיר את המקום.
היא חיכה אליו,
והחיוך נצטיר על שפתיו כשמש.
נצתה האהבה בעינים כירח המאיר את השחור.
כאשר יצאו השנים
זרועה נכרכה כנחש סביב צוארו,
זרועו חבקה בחפה את מתניה.

לרגע עמדו, אחר-כך הסתלקו,
מותירים אחריהם ברחבי המקום ניחוח של אהבה.
והיתה הדלת העד היחיד לכה
שהיא אדם, שהוא אדם,
שמברשת הבורא צירה בצבעים את הטבע.

חלום
היה שליח הבשם
ריח גופה המשיב נרקיסים
מכנפות הארץ, מקצוץ האפק.

* והיב נדים והבי, משורר וסופר. נולד בשנת 1952 בדאלית אלכרמל. עבד כמחנך ומורה בבית הספר. פרסם ספרי שירה, מחזות וספרי ילדים ונוער. כמה מיצירותיו תורגמו לשפות שונות. בשנת 2014 זכה בפרס היצירה הספרותית בשפה הערבית.

הִיָּה יַעַר הַבֶּשֶׂם
הַגּוֹף הָרוּחִץ בְּדָם הָאוֹהֵב אֲחוּז הַטְּרוֹף.
יָד שֶׁל קוֹסְמֵת נִשְׁלַחַת אֵלֶיָּה,
נוֹגַעַת בְּרִיחַ הַגּוֹף הַיִּלְדוּתִי הַמְּדִיף נִיחוּחַ שֶׁל בֶּשֶׂם,
וְאֵת הוֹפְכֶת לְוָרֵד.

מִתְעוֹרֵר הָאוֹהֵב מִחִלּוֹם שְׁחָלָם,
מְצִיר אֶת כָּל פְּרִיחֵי הָעוֹלָם,
שׁוֹאֵף לְקָרְבוֹ אֶת רִיחַ הַבֶּשֶׂם.
כָּל פֶּרֶחַ, כָּל וָרֵד וְהַבֶּשֶׂם שְׁלוֹ,
נִיחוּחוֹ, יָפִיו, צוּרְתּוֹ, תִּמְצִיתוֹ,
וְלִבּוֹ הָאוֹהֵב.

מִתְעוֹרֵר הָאוֹהֵב מִחִלּוֹם שְׁחָלָם.
אֶת אוֹבְדֵת כָּעֵת בְּשִׁיחֵי הַסֶּבֶה.
הוּא שׁוֹבֵר אֶת קַפְסַת הַצְּבָעִים וְהַמְבַרֶשֶׁת
וּמְחַפֵּשׂ אַחֲרֶיהָ כְּזֹר.
מְצִיר הוּא, כּוֹתֵב עַל גִּזְעֵי הָעֲצִים הַתְּמִירִים –
כָּאֵן הִיתָה הָאוֹהֶבֶת, כָּאֵן הִיָּה הָאוֹהֵב.

עוֹנוֹת מִסְתִּימוֹת, וְעוֹנוֹת מִתְחִילוֹת,
וּבְכָל עוֹנָה מְשִׁיכָה הָאֲדָמָה אֶת שְׁלִיחַ הָאֶהְבָּה.

מַעֲרִבִית: בְּרוּרִיָּה הוֹרְבִיץ

הִים אֵינוֹ שְׁטִיחַ, עֵינִיךְ אֵינוֹ יוֹנָה

וְשׁוֹב אֲנִי נִזְכָּר –
הִים אֵינוֹ שְׁטִיחַ,
עֵינֶיךָ אֵינָן יוֹנָה.
אֵלֶּה הָאֲדָמָה וְהַלְמוֹת לֵב
וּכְנָף צְפוּר
וְשָׁמַיִם פְּרוּשִׁים מְעַל,

מוֹרָא וּקְדוּשָׁה.
 כָּל שְׁנוֹתַי מֵהֶצְפוּר הִיא הַכֶּנֶף,
 וַיִּמְהַלֵּב – הַלְמוֹת חֲרָדָה.
 הָאֲדָמָה זְרוּעָה בְּדָמִים,
 מַעֲלִיָּה שְׁמִים פְּרוּשִׁים.
 הִבֵּט! שָׂא מַעַט רֹאשְׁךָ,
 הַתְּבוּנָה,
 רִחֵץ רֹאשׁ זֶה
 פַּעַם,
 פַּעַמִּים
 בְּדָם הַנָּגֵר בְּאִמְבֵּט שֶׁל תְּרֻבּוֹת,
 שֶׁל מוֹת קוֹלְקָטִיבִי וְרִצַּח בְּנֵי אָנוּשׁ.
 אֵין זֶה סוּד הַחוּלָף בְּחֲדָרֵי לְבִי
 שְׁאֵעֶבֶר הַלִּילָה
 בֵּין מִים לָאֵשׁ,
 בֵּין יָרֵק לִיָּבֵשׁ,
 בֵּין גִּזַּע גְּקוּשָׁה
 לְשֶׁרֶשׁ מַעֲמִיק בְּתוֹכִכִּי מוֹרֶשֶׁת
 הָאֲנוּשׁוֹת.
 אֵעֶבֶר הַלִּילָה בֵּין הַמוֹנֵי הַחוּגְגִים
 אֶת רִצַּח הָאָדָם.
 אֵין זֶה סוּד, אֵין זֶה שְׁכָרוֹת,
 אֵין זֶה בְּדִלְנוֹת שֶׁל תְּרֻבּוֹת.
 אֱלֹה הָרוּבָה וְהַכְּפוּר שֶׁהִרְגוּ אֶת הַשִּׁיר,
 אֶת הָרַעוֹת,
 אֶת מְסֹדֵר הַשִּׁיחַ וְהַשְּׁרִיעָה.
 הַקִּיּוֹם לְאַרְיָה, מֶלֶךְ הַיַּעַר,
 יַחִי הַיַּעַר,
 יַחִי הַיַּעַר!
 אַתָּה הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל מִכָּלֶם,
 הַשְׁלִיט הָעֵלְיוֹן,
 הַסִּגְפָן
 הַמְתַּמְסֵר לַעֲבוֹדַת הַבוֹרָא,
 הַהִפְכָּךְ
 הַמְתַּחַדֵּשׁ

המתייהר
המהרהר
המישב בדעתו, ההוזה
העושק, המתנשא
הנעף, התקיף
הילד המדרדר במדרון ההר
כאבן סיזיפוס לאדמת החרות.
חרות...
זו הילדה שנאנסה,
עומדת עירמה ושותקת,
בין השעבוד, האימפריאליזם, העבדות.
זו החרות,
פסל מדונג טהור,
נושאת אבוקה שנגעה, בהקה, קרנה... ונפלה
תחת שרשראות הטנק.
זו העירמה
עומדת שותקת,
פסל מדונג טהור.
מזילה דמעה, נושאת אבוקה
המאירה את הלילה השחור,
ירח אפל,
קול עמום וצורד,
קולו הנשנק של המשורר.
ובאזיר עולה ענן
שאיננו ענן.
זו אולת,
משחק מלכלך ויצירה חדשה של תרבות.
טיל חוצה יבשה,
זו יצירה חדשה של תרבות.
יחי היער,
יחי היער...

מערבית: ברוריה הורביץ